DARIANNE SCHRAMM

72 SATA S TOBOM

S engleskoga prevela
Lana Šnjarić

PULS

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 3 25.9.2026. 10:08:44

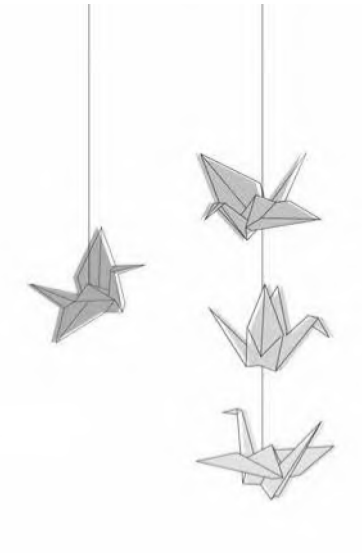
72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 4 25.9.2026. 10:08:44

Mojoj majci,
za sve olovke i bilježnice…
Za sve.

Uspjeli smo!

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 5 25.9.2026. 10:08:44

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 6 25.9.2026. 10:08:44

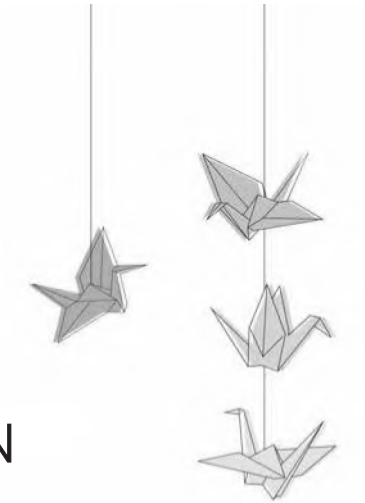
Imala sam tri pravila.

1. Ne govori nikome.
2. Ne svjedoči Nultom satu.
3. Ne uplići se.

Zbog Petera Becketta prekršila sam sva tri.

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 1 25.9.2026. 10:08:44

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 2 25.9.2026. 10:08:44

JEDAN

LIAM JOHNSON UMRIJET će večeras, ali odlučila sam ne dopustiti da mi to pokvari partiju *beer ponga*. Pogotovo jer pobjeđujem.

Ignoriram ružičasto svjetlo koje svijetli iznad Liamove glave i puštam da mi udubljena loptica izleti iz ruke. Preleti preko sklopivog stola Noinih roditelja i upadne u Ethanovu zadnju čašu.

»Jebote, Sydney!« Noah prebaci ruku preko mojih ramena. »Ti si, ono, BPP!«

Noah je opsjednut kraticama. I pivom.

»Hvala«, kažem tapšući mišićavu ruku kojom me obgrlio.

»*Beer pong* prvak!« viče uperivši prstom slobodne ruke u moju glavu. Stisne me još jače i prolije malo toplog piva po mojoj omiljenoj kariranoj košulji. »BPP!«

Svi na zabavi navijaju. »BPP! BPP!«

Provučem se ispod Noine ruke, lagano se naklonim i pošaljem nekoliko poljubaca. Gomila počne još glasnije navijati. Ljudi su tako predvidljivi.

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 3 25.9.2026. 10:08:44

»Stvarno bi trebala češće dolaziti na zabave«, šapne Noah, ne baš tako tiho, a njegov vrući dah ulazi mi u uho.

»Ne, ne bi«, dobaci Ethan s druge strane stola, ispijajući zadnju čašu iz svoje pivske piramide.

»Joj, prihvati poraz kao čovjek«, kažem.

»Još jedna runda?« pita Ethan podižući vrč.

Noah mi masira ramena kao da sam boksač koji se sprema vratiti u ring. »Zaboravi, čovječe. Sad će igrati *cornhole*[1] sa mnom.«

Odmahnem glavom. »Rekla sam da ću odigrati jednu igru.«

»Daj, Hoffman«, umiljava se Noah. »Nikad ne izlaziš.«

Bože, zašto dečki misle da si ugovorno obvezna pasti na koljena ako te zovu prezimenom? *Opa, mi smo sad suigrači? Mislite da sam kul? Jedna od vas?*

»Neću…«

Dubok, gromki smijeh prolomi se kroz pulsirajuću glazbu. Protiv svoje volje pogledam prema Liamu. Nadvio se nad Cameron u kutu. Cameron je nagnula glavu prema njemu, dodiruje mu ruku i smije se nečemu što je upravo rekao. Ne zamjeram joj. Liam zna biti stvarno smiješan.

Cameron podigne ruku i razbaruši Liamovu kosu baš u trenutku kad ružičasto neonsko svjetlo iznad njegove glave počne odbrojavati manje od sat vremena. 00:59:59. Obrazi su mu tek neznatno rumeni i ne mogu procijeniti je li to od piva, vrućine ili od Cameron. Odmakne svoje neuredne crne kovrče s očiju i sagne se da joj nešto šapne na uho. Izgleda slatko. I sretno. I živo.

[1] Cornhole je popularna američka igra na otvorenom — baca se platnena vrećica punjena kukuruzom na nagnutu drvenu dasku s rupom na vrhu. Cilj je ubaciti vrećicu u rupu (3 boda) ili treba barem ostati na dasci (1 bod). Igra se u parovima, opušteno, često uz piće — slično kao pikado ili beer pong. (op. ur.)

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 4 25.9.2026. 10:08:45

Dovraga. Nisam ga trebala pogledati. Nisam uopće trebala doći ovamo.

»Gdje je Jules?« pitam. Ona je jedini razlog zašto sam uopće pristala pojaviti se na ovoj prokletoj zabavi. Pogledom skeniram dnevni boravak pun ljudi koji se međusobno gnječe i to nazivaju plesom, ali nigdje ne vidim vatrenocrvenu kosu svoje sestre.

»Otišla je do 7-Elevena«, kaže Noah.

»Kad?« pitam. »Kao, točno kad?« Treba me povesti kući i odjednom me preplavi spoznaja da nemam kako pobjeći s ove zabave. Ne mogu više biti ovdje.

»Prije nekih petnaest minuta? Jesi li dobro? Mogu te ja odvesti ako treba…«

»Ne«, kažem. Noah je zapravo prilično drag i vjerojatno je sasvim sposoban voziti, ali ja nikad ne sjedam u auto s nekim tko je pio. Čak ni gutljaj. Ne nakon svega što sam vidjela.

Ružičasti sjaj s druge strane sobe postaje sve jači.

Ne gledaj u Liama. Ništa ne možeš učiniti. Ne gledaj u Liama!

Pogledam u Liama.

Cameron povuče još jednu Liamovu kovrču, nesvjesna ružičaste smrtne presude koja mu svijetli nad glavom. 00:57:17.

Stvarno moram otići odavde. Izvučem mobitel i pošaljem sestri poruku.

JA: Moram ići.

JULES: Vraćam se za 10!!!!

JA: Ozbiljno ti kažem. Moram ići. Nemoj birati čokoladicu 20 min. Samo uzmi jeleni Butterfinger.

JA: Jeleni

JA: Jeleni

JA: JEBENI

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 5 25.9.2026. 10:08:45

JULES: 10 min, kunem se!! Upravo plaćam. Uzela sam butterfinger, kako si znala?????

JA: VRATI SE!!!

Deset minuta, što za Jules može značiti dvadeset. To je opasno blizu Nultog sata. Puno bliže nego što si ikad dopuštam doći. Čvrsto zatvorim oči, ali i dalje vidim sjaj ružičastog svjetla iza kapaka. Nema bijega.

Treba mi piće. Zapravo, nekoliko njih. »Predomislila sam se«, kažem povlačeći Noinu ruku, mišićavu od treniranja *lacrossea*. »Idemo nešto igrati.«

»To!« usklikne.

»Ne *cornhole*«, kažem povlačeći ga za sobom u kuhinju. Pločice su ljepljive od prolivenih pića i kuhinja je zatrpana prevrnutim čašama i palim vojnicima.

»Ja sam za sve«, kaže Noah, jedva skrivajući uzbuđenje.

»Odlično«, kažem. »Jer ova je igra jako komplicirana. Zove se *Ajmo se naroljati*.«

Zlatne oči mu se ozare. »Kako se igra?«

Zgrabim dvije čaše mlakog voćnog koktela s pulta i jednu mu gurnem u ruku. »Evo. Ajmo se naroljati.«

»Može, Syd!« kaže Noah, a osmijeh mu se gotovo razvuče preko cijelog lica, kao da ne može vjerovati svojoj sreći. Zabaci glavu i počne gutati piće.

Prinesem svoju čašu usnama, odlučna u namjeri da iskapim sve što je brže moguće, ali zaustavi me oštar miris jeftinog alkohola koji me zapeče u nosu. Nisam popila ni kap već jedanaest mjeseci. Još od… Pa. Prije jedanaest mjeseci. Posljednji put kad sam se napila do besvijesti bilo je kao da sam zarobljena u jednom od onih rastopljenih paklenih pejzaža Salvadora Dalíja — ružičasti brojevi koji

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 6 25.9.2026. 10:08:45

se tope, klize u vječnost, svjetlo koje me gotovo oslijepljuje, i lice djevojke, tako potpuno…

»Jesi li dobro?« pita Noah. »Nekako čudno dišeš.«

»Stvarno?« Srce mi divlja, a slike od prošle godine počnu i grepsti po rešetkama kaveza u kojem ih držim zatočene. *Udah, izdah, udah, izdah*, podsjećam samu sebe. *Samo uspori*. Ali ne mogu. Zrak mi toliko brzo ulazi u pluća i izlazi iz njih da se osjećam kao da uopće ne dišem. Kao da nema zraka. Kao da ću umrijeti.

Prislonim ruku na srce. Košulja mi je ljepljiva i vlažna. Ružičasto svjetlo postaje sve jače. Liam ulazi u kuhinju. Sranje. Sranje, sranje, sranje. »Drži«, kažem i gurnem svoje piće Noi u ruke. »Treba mi zraka.«

»Hoćeš da idem s tob…«

Ne zadržavam se dovoljno dugo da čujem kraj pitanja. Jer odgovor je ne. Odgovor je uvijek, uvijek ne. I trebao je biti ne kad me Jules zamolila — *zahtijevala* — da izađem večeras. Bože, gdje mi je bila pamet? Trebala sam znati bolje.

Probijam se kroz svoje kolege iz razreda, plivajući protiv struje znojnih tijela, gurajući se pokraj ljudi koji plešu, ljube se i dodiruju grudi i guzice, pritom se pretvarajući da to ne čine. Jedan je par isprepleten u fotelji toliko da su im udovi zamršeni poput klupka i izgledaju kao jedno biće. Hvatam zrak gurajući se između dviju djevojaka priljubljenih jedna uz drugu na plesnom podiju. Zabijem se u Ethana, koji kaže nešto o partiji *beer ponga*, ali ne razumijem ga. Kao da je i on pod vodom. Zidovi se sužavaju oko mene i tako je vruće, tako sparno. I nema zraka. Nema nimalo zraka. Moram doći do vrata.

Ruka mi dotakne kvaku. Naglo je povučem i nalet hladnog zraka preplavi mi lice. Zalupim vrata za sobom, napokon prigušivši pulsirajući zvuk glazbe i smijeha.

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 7 25.9.2026. 10:08:45

Vani, u tami pod pokvarenim svjetlom na trijemu, mogu disati.

Sve što trebam učiniti jest ostati ovdje. Zaboraviti što se događa unutra. Zaboraviti što će se dogoditi za — pogledam na svoj Apple sat — pedeset i dvije minute. Zaboraviti sve.

»Zašto baš Liam?« promrmljam sebi u bradu. Nikad nije učinio ništa loše. Baš nikad. Prije nekoliko tjedana na engleskom sam govorila o značenju riječi *blag* u onoj poznatoj pjesmi Dylana Thomasa[2], a Jordan Reaty prekinuo me usred rečenice. Ne oklijevajući ni trenutka, Liam je rekao: *Oprosti, Sydney, što si ono govorila?* I učinio je ne dižući oko toga veliku prašinu i ne glumeći pritom nekakvog feminističkog heroja ili koga već. Samo je to rekao i nastavio dalje. Kao, stvarno dobar lik. Takvih ovdje nema mnogo. A nakon večeras bit će ih još manje.

Na djelić sekunde poželim se okrenuti, zaplivati natrag uzvodno kroz ona ljepljiva tijela, pronaći Liama i zagrliti ga. Ali ne učinim to. Jedva da smo prijatelji, a ne želim mu raditi neugodnosti u njegovom posljednjem satu. Posljednjim minutama. Bože, *gdje* je Jules?

Spustim se kamenim trijemom do najniže stepenice i pogledom pretražujem zemljanu stazu koja vodi do Noine kuće u potrazi za Julesinom retro Bubom. Još jednom nesigurno udahnem. Opet pogledam prema vratima. Moram prestati misliti na Liama. Nikad me nije ovoliko uznemirilo vidjeti Satnika. Mislim, nikad nije dobro, ali nakon dvanaest godina prilično me teško uzdrmati. A sad sjedim ovdje, pogledavam prema vratima i prepuštam se uspomenama kao da imam ikakav izbor u vezi sa svim ovim. A nemam ga. Jedino što mogu napraviti jest gledati na cestu i sjediti ovdje i čekati da se Jules vrati i odvede me što je dalje moguće od ove zabave.

[2] Pjesma Dylana Thomasa *Do not go gentle into that good night* često se u hrvatskom jeziku prevodi kao: *Ne odlazi tiho u tu blagu noć.* (op. prev.)

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 8 25.9.2026. 10:08:45

Spustim torbicu na tlo i sagnem se da sjednem na zadnju stepenicu trijema.

»Ne bih to radio na tvom mjestu.«

»Isuse Kriste!« viknem i skočim na noge. Još je netko ovdje. Na trijemu. U sjeni. Poput nekog jezivog vampira. Srce mi ponovno počne divljati.

»Oprosti«, ponovno kaže glas. Dečko kojem pripada glas zakorači naprijed u mjesečinu. Kao, nevjerojatno je visok, a oči su mu zelene i usuđuju se izgledati sjajno čak i u mraku, a u rukama drži knjigu. Pravu, fizičku knjigu. Izgleda kao prokleti anđeo. »Nisam te htio prepasti. Samo… prilično sam siguran da je netko povratio po toj stepenici.«

Spustim pogled prema smećkastoj mrlji pokraj svoje torbice. »Hvala na upozorenju.«

»Nema na čemu«, kaže i otpije gutljaj iz svoje crvene čaše.

»Hoćeš li me izbosti?«

»Hoću li… što?« Namršti se.

»Donio si knjigu. Na zabavu. Pretpostavljam da si serijski ubojica.«

Gurne knjigu pod ruku i tračak mjesečine odbije se od plastičnog omota. Bože, mislim da je posuđena iz knjižnice. To je još gore.

»Aha«, nasmije se, »to.« Smijeh mu je tako lagan, bezbrižan. Kao kod nekoga tko nikad nije razmišljao o onoj drugoj strani jednadžbe života i smrti. »Samo sam trebao predah.« Zelenim očima nakratko pogleda prema kući pa polako otpije gutljaj pića. »Ponekad gužva postane… previše zgužvana.«

»Obično je tako«, kažem i sjednem na drugu stepenicu. Ponovno dodirnem sat. Četrdeset šest minuta. Gdje je, dovraga, Jules?

On mi prilazi i sjeda pored mene. »Ja sam Peter.«

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 9 25.9.2026. 10:08:45

»Pan?«

»Da bar«, kaže. »Ali pacifist sam. Tako da ono s borbom protiv gusara otpada.« Nasmiješi mi se, a ta otvorenost, ta *iskrenost* u njegovom osmijehu toliko je zaslijepljujuća da moram skrenuti pogled.

Naravno da je pacifist. Samo ljudi koji nikad u životu nisu morali donijeti sudbonosnu odluku imaju luksuz biti pacifisti. Ovaj dečko — ovaj Peter Pan — djeluje kao netko kome nikad nije uginula ni zlatna ribica. Jednostavno je toliko… prisutan. Odvratno je.

Odakle se uopće stvorio? Poznajem sve u ovom gradu (ovdje svi znaju sve), a njega nikad prije nisam vidjela.

»Tek sam se doselio ovamo«, kaže, kao da mi je pročitao misli.

Vrata iza nas se otvore i trijemom se proširi najnovija pjesma Sabrine Carpenter, zajedno s vriskom i smijehom gotovo cijelog četvrtog razreda.

Dvoje mojih školskih kolega teturajući izađe van, držeći se jedno za drugo, hihoćući se dok nestaju među drvećem kako bi se napušili ili zabrijali. Ili oboje.

»Djeluje mi malo opasno«, kaže Peter prateći ih pogledom dok ulaze u tamnu masu stabala.

»Bit će oni dobro«, kažem. Iznad njihovih glava ne odbrojava sat. Iako iz vlastitog iskustva znam da smrt nije jedina loša stvar koja se čovjeku može dogoditi.

Peter se ponovno okrene prema meni. »Nisi mi rekla kako se zoveš.«

»Zvončica«, kažem dok tapkam po ekranu mobitela. Nema novih poruka, a do Liamovog Nultog sata službeno je ostalo manje od četrdeset i pet minuta. *Hajde, Jules.* Noga mi podrhtava od viška energije i na trenutak ozbiljno pomislim da jednostavno ustanem i potrčim niz cestu. Ali ne mogu

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 10 25.9.2026. 10:08:45

to napraviti ovdje. Pogotovo bez reflektirajuće opreme. *To* bi stvarno bilo opasno.

»Ne znam«, kaže Peter i malo nakrivi glavu. »Ne djeluješ mi baš dovoljno svjetlucavo da bi bila Zvončica.«

»Ideš, hvala«, kažem ne skidajući pogled s ceste.

»Ne, mislio sam samo…« Peter prekine sam sebe baš kad se vrata ponovno otvore. Ovaj put se ni ne okrećem. Već znam tko je.

Ružičasto svjetlo preplavi trijem i oboji prednje dvorište neonskim sjajem. Tijelo mi se ukoči; svjetlost me guši, prikiva za trijem. Metaforički, naravno. Tehnički, još uvijek bih mogla pobjeći. Tehnički, mogla bih napraviti puno stvari koje ne napravim.

Liam se sagne i približi glavu mojoj. Toliko je blizu, a svjetlo toliko zasljepljujuće da se moram suzdržati da ne zaklonim oči.

»Hej, mislim da bismo trebali zajedno raditi onaj projekt iz poezije«, kaže.

»Zadaća? Daj, ajdeee, koga briga?« kaže Cameron povlačeći Liama za ruku. »Želim burgere! Nahrani meeeee.«

»Dobro, dobro«, nasmije se. Još uvijek je tako blizu. Kunem se da mu mogu čuti otkucaje srca. Pitam se koliko ih je još ostalo. Unatoč zdravom razumu dopustim si podići pogled prema njemu.

00:42:13

Cameron ga i dalje vuče niz stepenice. Liam se okrene u zadnji trenutak i pruži mi peticu. »Jedna za Dylana Thomasa!«

Trenutak oklijevam, a onda se priberem. Ponašaj se normalno. Ne mogu ništa učiniti. Uzvratim mu peticu, a prsti mi ostanu na njegovima mrvicu predugo. »Za Dylana Thomasa«, kažem trudeći se da mi glas zvuči ležerno, iako mi riječi zapinju u grlu, teške i grudaste.

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 11 25.9.2026. 10:08:45

Nikad neće započeti taj projekt. Bože, vjerojatno neće stići ni do burgera. Prometna nesreća, dakle. Pretpostavila sam, ali nikad ne možeš znati. Mogao bi se i poskliznuti na proliveni koktel i razbiti glavu o pločice, a krv mu se pomiješati s onim ljepljivim sranjem na podu.

»Vidimo se, Syd! Vidimo se, nasumični novi dečko!« vikne Liam, salutirajući nam zamišljenim šeširom i zatetura za Cameron.

»Syd«, kaže Peter razvlačeći moje ime kao da ga prevrće po jeziku. »Znači, ipak nisi Zvončica.«

»Mhm«, promrmljam jedva obraćajući pažnju. Pogled mi je prikovan za Liamova leđa. Hoda… Ne… zapravo, skakuće. Doslovno poskakuje niz cestu i smije se dok mu Cameron pokušava skočiti na leđa. Za nekoliko minuta sve će biti gotovo. Za nekoliko minuta…

Prije nego uspijem shvatiti što radim, zateknem se kako ustajem i trčim prema Liamu; noge me nose same od sebe. Sranje, što to radim?

Pružim ruku i dotaknem mu rame. »Liam.«

Okrene se prema meni s onim blesavim osmijehom na licu. Odlijepi pogled od Cameron i čeka da objasnim zašto sam upravo potrčala za njim poput neke luđakinje.

»Ja…« Ovo je tako glupo. I toliko protiv svih pravila. Ali ne mogu si pomoći. Pružim ruku i stisnem mu šaku.

»Liam…« Bože, kako uopće završiti tu rečenicu? Kako se uopće oprostiti od svog, recimo, prijatelja koji će upravo umrijeti? Tijelo mi se opet pokrene bez mog dopuštenja; podignem se na prste i zagrlim ga. Bože, koji mi je vrag? Ovo je tako patetično. »Bio si dobar lik«, kažem mu na uho. »Ozbiljno. Kao, stvarno dobra osoba.« Još mu jednom lagano stisnem rame. Pred očima mi se malo zamuti i njegov neonski sjaj razmaže se u mutne obrise. Sranje, zar mi stvarno kreću suze?

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 12 25.9.2026. 10:08:45

»Hvala«, kaže Liam pomalo zbunjeno, ali i iskreno polaskano. Kao što sam rekla, dobar lik.

Cameron me odmjeri jedva prikrivenim sumnjičavim pogledom, a onda odvuče Liama od mene prema svom autu. Prema… Pa, prema onome što Liama čeka dalje.

00:39:11

Okrenem se i čvrsto zatvorim oči. Ne mogu ga gledati kako ulazi u taj auto. Ne čujem zvuk motora — Cameron ima jedan od onih električnih automobila — ali čujem kako pod gumama krckaju zemlja i kamenčići te njihov smijeh koji prodire kroz spuštene prozore, a glasovi im se miješaju s nekom pretjerano emotivnom pjesmom Lewisa Capaldija. Smijeh i glazba sve se više udaljavaju dok ne ostane samo tišina noći. Otišli su. Jedno od njih zauvijek.

»Hej.«

Trgnem se i otvorim oči. »Bože, daj si stavi neko zvonce oko vrata.« Novi dečko stoji ispred mene s izrazom lica negdje između straha, znatiželje i… Aha. Zabrinutosti. Da.

»Jesi li… dobro?« upita. Zelene oči proučavaju me s takvom dubinom da mi dođe da mu prekrijem lice rukama kako bi prestale.

Samo stoji tamo i gleda me kao da ima beskrajno mnogo vremena da pričeka moj odgovor. Večeras ga i ima. Svi ovdje imaju vremena. Svi osim Liama.

00:37:53

Jesam li dobro?

Ne. Ali tko je ikad zaista dobro?

72 sata s tobom_135x205mm_Egmont_TISAK.indd 13 25.9.2026. 10:08:45